

[Jørgen Jørgensen.]

ning af stater, der nu foregår, efter min opfattelse er den største fredsdemonstration, som nogensinde har fundet sted i verden. Tror nogen, at disse landes parlamenter går med til at erklære en angrebskrig? Det ville være en ganske umulig tanke, at der i denne sammenslutning skulle kunne opnås enighed om at erklære en angrebskrig. Og derfor behøvede man såmænd ikke engang at skrive i pagten, at den er defensiv. Enhver, der kender de demokratiske lande i vest, ved jo, hvor langt det ligger fra dem overhovedet at tænke på at begynde en krig — det kan måske endda i visse tilfælde være længe, inden de beslutter sig til at forsvare sig. Men kald kun denne fredsdemonstration en væbnet fredsdemonstration.

En taler i det andet høje ting brugte forleden aften det billede, at når to mænd står overfor hinanden med hver sin pistol, så risikerer man let, at den ene af pistolerne går af. Det kan godt være — den ene af de pågældende billedlige figurer har jo længe stået med en pistol —, men det kunne dog også være, at man blev enig om i den sunde fornufts navn at sænke pistolerne og begynde at drøfte, om der dog ikke var andre veje at finde frem til en løsning på end netop den, at den ene skulle skyde den anden. Det er muligt, at man fra den ene side ikke vil være villig til at prøve på at løse problemerne ud fra den gamle opfattelse, at to ideologier skulle kunne handle sammen og forhandle sammen over de ideologiske grænser. Men jeg vil dog til det sidste alligevel tro, at den dag ligger langt ud i fremtiden, da man virkelig tør åbne en stor krig, når man kender forholdene, således som de er skildret nu af den højtærede udenrigsminister, og således som de virkelig ligger.

Vi skulle holde os udenfor, er der jo dem, der mener. Jeg synes egentlig, at forfatteren Bruce Lockhart i sin bog „Regningen præsenteres“ på en glimrende måde, når han der igen citerer forfatteren Carl Becker, har givet udtryk for situationen. Han siger det på denne måde — jeg må måske citere —:

„Ethvert folk, der på grund af sin magelighed og bekvemmelighed ikke vil kæmpe for sin frihed, vil miste sin frihed, og ironien deri ligger i, at samtidig mister dette folk også mageligheden og bekvemmeligheden.“

Jeg synes, det er rammende sagt. Neutralitet vil være et ukendt begreb, hvis krigen skulle komme, i alt fald dér, hvor vi ligger. Det tror jeg ikke der kan være nogen tvivl om. Vi håber ikke, den krig kommer, og formålet med det, vi nu foretager os, er at

yde et bidrag til, at dette ikke sker. I kampen for vor vestlige og kristelige kultur og for det enkelte menneskes opfattelse af begrebet personlig frihed kan ingen ej heller være neutral. Også dér bliver vi nødt til at sige, hvor vi hører til. Vi her i Danmark ønsker at sætte al vor gerning ind i fredens tjeneste, og jeg tror, at i dag er den sammenslutning, vi nu giver regeringen bemyndigelse til at melde os ind i som deltager af, det største skridt, vi kan gøre til verdensfredens bevarelse.

Jeg takker regeringen for fremsættelsen af dette forslag til rigsdagsbeslutning og vil anbefale det høje tings medlemmer at stemme for bemyndigelsen, når afstemningen skal foregå.

P. N. Petersen (Røjle): Under forhandlingerne om det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning har det gentagne gange været fremhævet, at det var en af de alvorligste afgørelser, som det danske folk nogensinde har været stillet overfor. Og det er så rigtigt, som det er sagt. Det er en afgørelse, der kan blive skæbnesvanger for lange tider, en afgørelse, hvor et fejlgreb måske kan betyde liv og død for os som folk. Det er den rene usminkede sandhed, som vi lige så godt kan se i øjnene, således som den er. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Hauch, at der er ingen, der har ret til at bebrejde andre, at de har en anden opfattelse end den, vedkommende selv har arbejdet sig frem til. Hver enkelt af os må afgøre med sin samvittighed, hvad der tjener vort land og vort folk bedst, når der er tale om at slutte sig til Atlantpagten eller ikke. Jeg har også for mit personlige vedkommende søgt at afveje de forhold, der taler for, og dem, der taler imod en tilslutning til Atlantpagten, overfor hinanden, og jeg er under disse betragtninger nået til det resultat, at der kun er et eneste forhold, der med nogen vægt kan tale til gunst for en tilslutning til pagten, og det er den præventive betydning, som den højtærede udenrigsminister også var inde på. Pagten kan her ved muligvis indeholde noget, som er af værdi i en kommende vanskelig situation, nemlig dette, at den måske kan få en eventuel angriber til at betænke sig en tid, inden han går til angreb, idet han ved et angreb løber den risiko at udløse en ny verdenskrig.

Jeg erkender, at det er forhold, der med vægt taler for Atlantpagten, men til gengæld er der utallige forhold, som taler derimod, og som — efter min personlige opfattelse — vejer langt, langt tungere ved bedømmelsen af de virkninger, der eventuelt